

Wijziging van de artikelen 254 en 455 van het Wetboek van Strafrecht en andere voorzieningen op het gebied der dierenbescherming

(Wet op de dierenbescherming)

BIJLAGE BIJ HET
VERSLAG VAN HET MONDELING OVERLEG

Nr. 10

's-Gravenhage, 25 mei 1960.

Tijdens het mondeling overleg met Uw commissie over het ontwerp van Wet op de Dierenbescherming, gehouden op donderdag 28 april jl., heb ik o.m. toegezegd mijn zienswijze nader uiteen te zetten over een tweetal kwesties, welke tijdens dit overleg ter sprake werden gebracht, en wel:

1. de ontoegankelijkheid van sommige jachtterreinen;
2. het schieten van grofwild met de kogel.

Ad 1. Ten aanzien van dit punt werd opgemerkt, dat het jagen op voor de mens ontoegankelijke terreinen de mogelijkheid inhoudt, dat aangeschoten wild verloren gaat, omdat de jager niet in staat is het jachtveld te begaan of te bevaren, zoals zulks kan voorkomen in moerassige streken of in grote aaneengesloten oppervlakten rietland. Dientengevolge zou gewond waterwild in vele gevallen niet op het tableau kunnen worden gebracht en aan zijn lot moeten worden overgelaten. Het dier kan dan genezen of sterven, maar niet nadat het een langere of kortere tijd van lijden heeft doorgemaakt.

Het jachtgebruik evenwel wil, dat jagers geen wild onder schot nemen, indien ze met enige zekerheid weten, dat ze het geschoten dier niet kunnen bergen. In de gevallen, waarin men op waterwild jaagt, zorgt de jager ervoor, dat hij een hond bij zich heeft, die het wild apporteert. Is het wild niet dood op de plaats, dan is de hond erop getraind om het aangeschoten dier in de richting van de jager te drijven of hij vangt het dier en brengt dit aan de jager. Het kan evenwel voorkomen, dat de jager de weidelijke gewoonten niet volgt, wat hem echter, zo hij in gezelschap van anderen jaagt, aan berispingen of kritiek blootstelt. Hiervan gaat een zeer opvoedkundige werking uit, want jagers, die onweidelijke gewoonten huldigen, worden als gast niet meer op jachtpartijen uitgenodigd en weidelijke collega's bedanken er doorgaans voor om met hen te jagen.

Het verloren gaan van wild vormt evenwel steeds een bittere nasmaak ook van weidelijk bedreven jacht; immers, het dier kan zich in gewonde toestand in hol of wrang terugtrekken, waar het niet meer kan worden achterhaald. Het is ondoenlijk om wettelijke maatregelen te treffen, die dergelijke onaangename voorvallen voorkomen. Dit zou neerkomen op een verbod van jacht op bij voorbeeld konijnen of andere holbewoners.

Ad 2. Wat het schieten van grofwild met de kogel betreft, kan worden opgemerkt, dat in alle landen met een hoog ontwikkeld jachtstelsel het hagelschot op grofwild is verboden en terecht. Het hagelschot geeft door de spreiding van de munitie wel een grotere trefkans dan de kogel, maar hier staat tegenover, dat het hagelschot alleen op zeer korte afstand voor grotere dieren absoluut dodelijk is. Grofwild nu laat zich niet op korte afstand benaderen.

De afstand, waarop men een stuk grofwild — hert, ree of wildzwijn — kan benaderen, is zó groot, dat een hagelschot, ook van het grofste kaliber, geen direct dodelijke uitwerking heeft. Het dier zal dus ontsnappen en, afhankelijk van de mate, waarin het getroffen is, de kans lopen op ellendige wijze aan zijn eind te komen.

Het bovenstaande geldt eveneens voor de drijfjachten op grofwild. Hier is geen kwestie van actieve benadering van het wild door de jager, maar het gedreven dier doemt vaak zo

Aan de heer

voorzitter van de commissie van voorbereiding uit de Tweede Kamer inzake het ontwerp van wet op de Dierenbescherming

verrassend snel op, dat alleen een uitmuntend schutter in staat zou zijn tijdig genoeg te schieten om met een hagelschot het gewenste resultaat te bereiken. Vaak komt de jager er echter toe het schot te laat te plaatsen. Dan is de afstand voor het hagelschot reeds te groot geworden en zou ziekschieten van het wild het gevolg zijn. Op de hofjachten, die vaak in de vorm van drijfjachten op edelherten en zwijnen worden gehouden, wordt dan ook het kogelschot voorgeschreven. Door een kogelschot, afgegeven door een goed schutter, wordt het wild meestal geveld; is de schutter onbekwaam, dan zal het dier door de

geringere trefkans van de kogel doorgaans ongeschonden de dans ontspringen.

Na zorgvuldige overweging komt de ondergetekende er dan ook toe te constateren, dat een verbod van het kogelschot op grofwild vanuit het standpunt van dierenbescherming geen enkel voordeel, doch alleen maar nadelen zou inhouden.

De Minister van Landbouw en Visserij,

V. G. M. MARIJNEN.